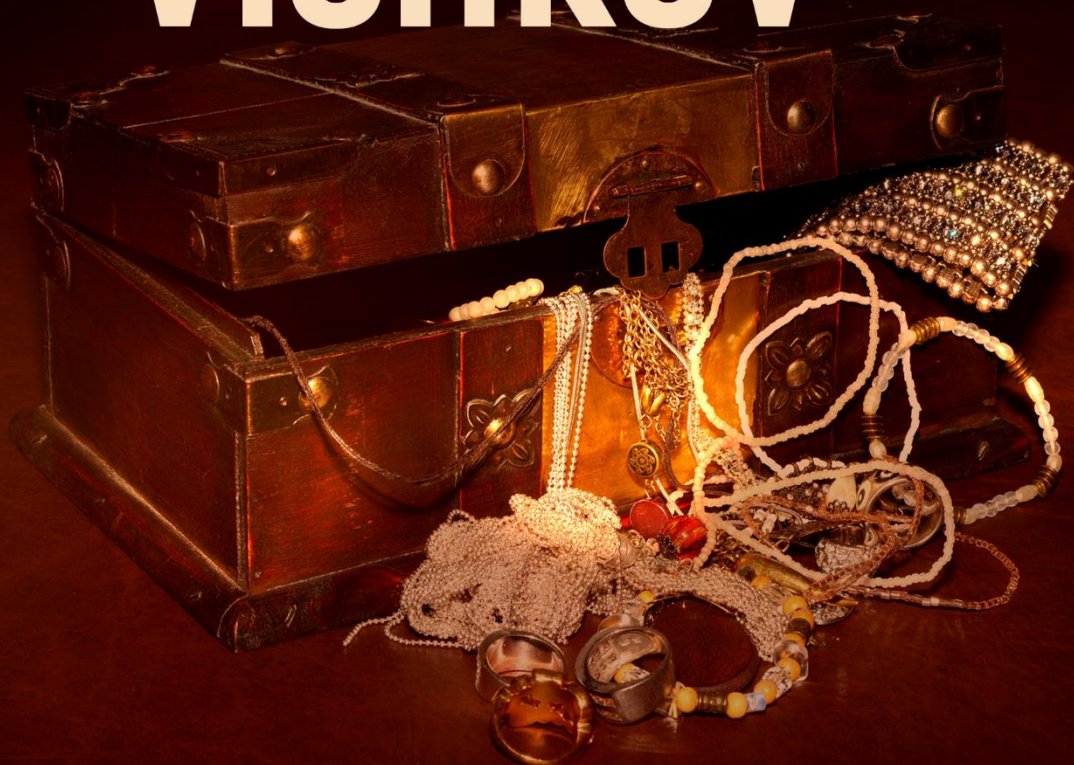

MAJOR SLIK

POKLAD NA HRADĚ VICHROV

Povídka z třetí kapsy

aneb

Poklad na hradě

Vichrov

Major Slik

Bylo krátce po jedenácté hodině, když se ve dveřích restaurace „Pod hradem“ objevil asi čtyřicetiletý muž v šedém obleku a modré košili s rozhalenkou. Chvilí se rozhlížel po sále a když zpozoroval, jak na něho mává muž stojící u stolku u okna, zamířil k němu. Když se potkal s číšníkem nesoucím prázdný táč do kuchyně, kývnul s úsměvem na jeho pozdrav.

„Ahoj Robine,“ oslovil muže u stolu a napřáhl ruku, „čím si tohle malé, ospalé, provinční městečko zasloužilo tvoji návštěvu? Když mi sekretářka řekla, že ses tam objevil a ptal se po mně... Kolik je to let, co jsme se neviděli? Dvacet?“

„Od promoce už jednadvacet, Petře. A já žasnu, jak jsi se změnil. Samozřejmě k lepšímu. Na fakultě jsi byl taková Popelka v kalhotách, žádné mejdany, hospody, holky a tak, vzorný student Fakulty historie naší Alma mater. A teď sympaťák v nejlepších létech, značkový ohoz, sebevědomý ředitel zdejšího městského muzea, kterého uctivě zdraví i číšníci v restauraci.“ A když se oba posadili, dodal: „Ale já tě měl rád už tenkrát, to přece víš.“

„Vím to, Robine. A já zase na tobě obdivoval tvoji podnikavost, už jako studenta, jak jsi dovedl sehnat a prodat cokoliv. A jak jsi to uměl uhrát na naše asistenty i profesory, když ti to u zkoušky moc nešlo. Někdy to byly perfektní herecké výkony, moc jsem se bavil, když jsem byl u toho. A mimochodem – na ředitele muzea jsem tady já měl jediný kvalifikaci a taky známosti – protože jsem odsadl, znají mě tu od kluka. A mámu toho číšníka zaměstnávám u sebe v muzeu,

protože je to alkoholička a jinde by ji nevzali. Je to spolužák ze základky. Na malém městě holt fungují mezilidské vztahy jinak než v Praze. Ale neodpověděl jsi mi, kde ses tady vzal.“

„Je to jednoduché – náhodou jsem tudy projížděl a vzpomněl si, že odtud pocházíš. A když jsem se procházel po náměstí a přečetl si na úřední desce zdejšího muzea tvoje jméno a titul, došlo mi, že to musíš být ty, můj spolužák a kamarád z fakulty – a musel jsem tě vidět.“

„Vzpomínám si, že jsi měl výbornou paměť na jména a historická data. Přiznávám, že já už si všechna jména svých spolužáků ani nepamatuji.“

„Zato studia ti šla líp než mně. Premiant třídy Petr Jalůvka! Tvoje diplomka přeci vzbudila senzaci i u profesorského sboru!“

„Dostal jsem za ni pochvalný list od samotného děkana,“ usmál se jeho protějšek, „byla to ale spíše recese, taková manipulace s historickými daty ze zdejšího archívu, poskládanými do nějakého celku, který vypadal věrohodně. Dost jsem se u jejího psaní pobavil.“

„Dal jsi mi ji tenkrát přečíst, ale už si z ní moc nepamatuji. Víím jen, že byla o nějakém pokladu na hradě – zřejmě támhle tom na kopci...“ Robin ukázal prstem z okna. „A ty jsi v diplomce dokazoval, že ta pověst je pravdivá a kde tam může být ten poklad schovaný.“

„Ano, byla o pokladu rodu Lysických, údajně dodnes ukrytém na zdejším hradě Vichrov. Já tady s tou pověstí vyrůstal a věřil, že je pravdivá. Takže jako téma diplomové práce to pro mne byla srdeční záležitost. Ovšem jeden oponent mojí diplomové práce, nějaký docent z Ministerstva kultury, jehož jméno jsem zapomněl, správně

dovodil, že je to výmysl, fikce a diplomku mi pěkně strhal. Naštěstí byl jediný.“

„Máme hodně společného, Petře, oba umíme být přesvědčiví, když se to hodí.“

„Ještě jsi mi neřek, jak se ti v Praze daří. Při tvých schopnostech jsi už určitě v pěkném balíku. A co rodina?“

„Nejsem ženatý. Ani jsem nebyl.“ Robin se usmál. „Řídím se rady jedné mojí staré tety, že správný chlap se má oženit týden před svou smrtí.“ Upil z půllitru piva před sebou. „Nežiju si špatně, jsem na tom s penězi celkem dobře. I když je to relativní – třeba třípokojový byt v centru Prahy mě stál asi tříkrát více než tady dům u vás. Všechny náklady jsou tam vyšší – a při mém způsobu života ani nemluvě. Uznávám, že za ta léta se mi hodně dobrých kšeftů podařilo, nikdy to ale nebyla ta jedna velká rána, která tě zabezpečí na zbytek života. A pak jsou i takové, kdy hodně riskuješ, seš jednou nohou ‚za čarou‘ a ono to nevyjde. Nejenom tratíš prachy, ale máš i problémy.“

„Už mi to došlo – proto jsi tady!“

„Pořád ti to pálí. Musel jsem se z Prahy vypařit a na nějakou dobu se někde zašít.“

„Naproti přes náměstí je celkem slušný a diskrétní hotel.“

Robin zavrtěl hlavou. „Musí to být inkognito, žádná občanka v recepci a tak. U tebe by to nešlo?“

„Na dva tři dny ano, to ti asi nepomůže. Zavolám ale strejdovi – je to vdovec a důchodce, který bydlí samotný ve vilce na kraji městečka. Je to tak trochu exot, ale je fajn a je s ním sranda. A dobře

vaří. U něho můžeš bydlet, jak dlouho budeš chtít. Víc než dvě stovky na den mu ale nedávej, prochlastal by je.“

Přišel číšník, kterému Robin podal prázdný půllitr, a obrátil se k Petrovi. „Nerad ruším, ale čekáme na zájezd Rakušáků, kteří jsou na prohlídce hradu a zarezervovali si tady čtyřicet míst na oběd. Pokud si neobjednáte jídlo, neudržím vás tady.“

„Já obědvám doma,“ řekl Petr, „ale tady kamarád si určitě něco dá. Co bys mu doporučil, Jarine?“

„Pro ty Rakušáky jsme uvařili svíčkovou. Je výborná, ale za tři sta – to mají za to, že nás tři století utiskovali,“ ušklíbnul se.

„To je v pořádku, dám si ji. Také polévku a ještě jedno plzeňské.“

Petr, který během jejich rozmluvy odstoupil k oknu a telefonoval, počkal, až číšník odejde. „Máš to u strejdy domluvené, těší se na tebe. Někde se tady na pár hodin zabav a ve čtyři přijď za mnou do muzea. Hodím tě pak ke strejdovi. A na večeři tě zvu k nám, mám krásnou manželku a dva skvělé kluky, takže, jak vidno, jsem se rady tvojí tety nedržel.“ Odešel a číšníka u dveří podržel za paži a něco mu pošeptal.

Příští půlhodinu Robin obědval. Dával si schválně na čas a číšník též s jeho obsluhou nespěchal. On a jeho dvě kolegyně, které se tady objevily, měli co dělat, aby rychle obsloužili nové hosty, kteří se sem před chvílí nahrnuli a hlučně obsazovali všechna volná místa u stolů. Šoupání židlemi a hlasitá němčina vytvořily kulisu, která Robinovi začala u jídla vadit. Když se proto u jeho stolu objevila mladá žena ve slušivém kostýmku a s notebookem, který tiskla na prsou – zřejmě průvodkyně cizinců – a zeptala se, zda jsou ta dvě místa u jeho stolku volná, otráveně kývnul hlavou, že ano. Průvodkyně se otočila,

přivolala k jeho stolu starší manželský pár a německy jim sdělila, aby se zde posadili. Oba Robina s úsměvem pozdravili – paní německy, její partner řekl ‚Tóbry ten.‘ Robin zvedl hlavu od jídla, pokýval hlavou místo odpovědi a pokračoval v jídle. Oba spolustolovníci pochopili, že žádná další komunikace s jejich protějškem zřejmě nebude a tak si sdělovali dojmy z prohlídky hradu. Netušili, že Robin němčinu ovládá, a že všemu rozumí.

Manželka chválila průvodkyni za její výbornou němčinu (‚má dokonce rakouský akcent‘), pomluvila některé ženské účastnice zájezdu (‚za ty hrozné účesy‘) a nakonec přiznala, že ta historka o pokladu, o kterém kastelán mluvil, ji zaujala (‚ten kastelán opravdu v jeho existenci věří‘). Její manžel vysvětloval, že tyhle historky slouží jen pro pobavení návštěvníků (‚skoro na každém hradu jsou ztracené poklady nebo duchové, krvavé příběhy ze středověku a podobně‘). Svoji ženu ale moc nepřesvědčil a chtěla vědět, jaká by asi byla dnes cena toho zlata, kdyby se našlo. Muž nevěděl, ale celkem rozumně argumentoval, že mnohem cennější jsou na hradě některé věci z inventáře, jako pár obrazů holandských mistrů, gobelíny, mince nebo sbírka starého čínského porcelánu (‚bratři Mayerové, kteří mají u nás obchod se starožitnostmi, by ti to potvrdili‘). Načež jeho žena prohlásila, že není žádný romantik a když jim jedno z děvčat přineslo polévku, oba se věnovali jídlu.

Tak to je dnes už podruhé, co slyším o pokladu na hradě Vichrov, blesklo Robinovi hlavou. To snad nemůže být náhoda. Chvíli nad tím uvažoval a pak to přišlo. Nápad! Musím si od Petra půjčit večer tu jeho diplomovou práci, určitě ji má schovanou. A když se manžel zvedl

od stolu, že si potřebuje odskočit na WC, odešel tam po chvíli za ním. „Omlouvám se, pane,“ oslovil ho německy, „ale vyslechl jsem u stolu váš rozhovor o pokladu na zdejším hradě. A měl bych pro vás jeden, doufám, že zajímavý, obchodní návrh. Samozřejmě čistě důvěrný.“

- X -

Kastelán Hampl neměl z poslední dnešní prohlídky dobrý pocit. Ještě se nestalo, aby nějaký návštěvník mu několikrát opravil letopočty a jména šlechticů, o kterých hovořil. Že prý je odborný asistent na fakultě historie a specialista na středověk v českých zemích! Docent Divíšek, tak se představil. Na knihomola z vysoké školy teda vypadá – oblek nic moc, rozčuchané vlasy, brejličky, neurčitý věk... A z toho jeho tiků na tváři musí mít studenti srandu.

Chvíli zvažoval, že z prohlídky vypustí rytířský sál, kde vždy pobaví návštěvníky příběhem o pokladu, nakonec si to ale rozmyslel a otevřel jeho dveře. Bude to sice pro toho chlapíka nahrávka na smeč, ale nechť – ostatní si alespoň budou mít doma o čem povídat.

„Nacházíme se v reprezentativní místnosti zdejšího hradu, v rytířském sále, kde se odehrávaly všechny významné události na hradě, jako rodinné oslavy a plesy, přijímaly se zde významné návštěvy nebo zástupci poddaných s jejich prosbami. Konala se zde také soukromá divadelní představení projíždějících kočovných společností, v minulém století pak i filmová. Na stěně vlevo, proti oknům, visí portréty všech významných členů rodu, a to od třináctého století. Všimněte si, prosím, že muži z portrétů mají na